

Gestalte' ontstaan uit stollend licht, die zonder
dat rest een spoor van u straks weer verscheidt,
gij weet uw vluchtig spel een naamloos wonder
waarin zich blijde uw donkre ziel vermeit:
gij werdt tot stof, dies tot vergankelijkheid —
Maar noch uw drang, maar noch uw beeld gaan onder;
u te vereeuwgen staat gij in den tijd,

staat, rein en frisch als tuinen onder regen
al dieper zijn onder de heemlen pal —
zoo hoort mijn ziel, zoo plengt natuur haar zegen,
zoo straalt ze in schoonheid die niet welken zal
in hoog geboomte-in-laaie onder 't heelal:
o eeuwig braambosch, brandend allerwegen
van de' adem Gods in 't wriemelen van 't Al!

Zoo zag mijn ziel; zag werlds prilste kaaien
maagdljk ontsiddren aan den stroom der klaart —
En, dronken van der verten roes, na 't laaie
vizioen van heimlijkheên één stond ontwaard,
— wijl onaantastbaar in hun eeuwge vaart
winden en tijd doorheen de ruimten waaien,
o diepe blik op 't schoone beeld der aard!

Zacht golven heuvle', en mild, naar zilvren wazen,
wier vochtge kus bevruchtend op hen dauwt;
de zuivre zon teelt er in fiere extaze
het woud, het woud, teelt, oer-geweldig, 't woud.
En wat klaar peis alom zich weidsch ontvouwt.
Wat rust-in-drang moet mij hier hoog verbazen,
standvastige orde om vormen duizendvoud!

Worstlende boomen, vijvers, gouden wolken,
van eigen glorie in 't volstrekt genot,
sinds altoos zien ze elkaar verrukt vertolken
hun eendren kalmen droom, naar stoer gebod
zichzelf genoeg, sereen te staan in God —
Aan hen voorbij gaan donker volk op volken,
maar zij zijn schoon — in vreê met 't aardsche lot.